

ادای احترام به گیارستمی در سالن‌های سینما

به پیشنهاد و پیگیری کانون کارگردانان سینمای ایران در سالروز تولد عباس کیارستمی سینماهای سراسر کشور به عباس کیارستمی ادای احترام خواهند کرد.

به گزارش ایسنا به نقل از روابط عمومی کانون کارگردانان سینمای ایران، این اقدام که با موافقت انجمن سینماداران به تصویب شورای صنفی نمایش رسیده و در روز اول تیر ماه قبل از نمایش کلیه سانس‌های همه فیلم‌ها، فیلمی کوتاهی جهت پاسداشت یاد و خاطره این هنرمند ارزنده ملی را پخش خواهند کرد.

عباس کیارستمی که از اسفند سال ۹۴ تا اوایل اردیبهشت ۹۵ به دلیل انجام چند عمل جراحی در ناحیه روده در بیمارستان بستری شده بود و پس از آن چندین بار به بیمارستان مراجعه کرده بود، ۸ تیر ماه سال ۹۵ برای تکمیل مراحل درمان به پاریس رفت و در سن ۷۶ سالگی و در ماه تولدش تیر ماه درگذشت.

مصوبه جدید شورای صنفی در باره سینماداران و توزیع کنندگان سینما

سخنگوی شورای صنفی نمایش از ثبت نشدن قرارداد سینماهایی که مکانیزه نیستند خبر داد. غلامرضا فرجی درباره مصوبات شورای صنفی نمایش در جلسه یکشنبه ۲۶ خردادماه به ایسنا گفت: فیلم سینمایی «زهرمار» جواد رضویان از چهارشنبه ۲۹ خرداد در گروه سینمایی زندگی به جای فیلم «نبات» اکران می‌شود.

او افزود: همچنین از نیمه دوم مرداد ثبت قرارداد توزیع کنندگان و سینماداران مکانیزه و اجرایی می‌شود و سینمدار و توزیع کننده‌ای که سیستم مکانیزه نداشته نباشد امکان ثبت قرارداد و اخذ حواله نخواهد داشت.

«زهرمار» اولین فیلم سینمایی سیدجواد رضویان در مقام کارگردان است که سیامک انصاری، شبنم مقدمی، شقایق فراهانی، سیامک صفری، برزو ارجمند، نسیم ادبی، علیرضا استادی، رضا رویگری، حسین محب اهری، سیامک ادیب و آدرینا توشه بازیگران فیلم هستند.

در خلاصه داستان فیلم آمده است: رضا مردی که امروز به عنوان یک فرد ارزشی شناخته می‌شود گذشته‌ای دارد که او را رها نمی‌کند و همین گذشته برای او ایجاد دردسر می‌کند. پخش فیلم توسط شرکت سینمایی نمایش گستران انجام می‌شود.

توقف حداقل ۵۰ فیلم پشت ترافیک اکران هر سال

سعید خانی، تهیه‌کننده و پخش‌کننده سینما، با اشاره به نبود تناسب میان تولیدات سینمایی و ظرفیت اکران و نیز ضعف مدیریت، تأکید کرد: از ۱۳۰ فیلم تولیدی هر سال نهایتاً ۸۰ فیلم فرصت اکران پیدا می‌کنند. سعید خانی، تهیه‌کننده سینما و مدیر شرکت پخش «خانه فیلم» که اکران فیلم سینمایی «متری شیش و نیم» به کارگردانی سعید روستایی را در اکران نوروز برعهده داشت، در گفت‌وگو با مهر درباره فعالیت‌های آتی این دفتر پخش گفت: در نظر داریم از اواخر تیرماه «ایده اصلی» به کارگردانی آریتا موگویی را به سرگروهی سینما استقلال به نمایش بگذاریم همچنین در حال رایزنی برای اکران فیلم سینمایی «مسخره باز» به کارگردانی همایون غنی‌زاده و «الابیزت» ساخته امیرحسین ترابی در فصل پاییز هستیم.

وی با اشاره به سیستم اکران در سینماها عنوان کرد: با توجه به اینکه میزان تولیدات سینمای ما از امکانات نمایشی بیشتر است، طبیعتاً در

• در سینمای ایران فیلم‌های کمی با موضوع رسانه به صورت عام (مانند روزنامه) ساخته شده است. دلیل اصلی که رسانه را به عنوان موضوع اصلی فیلم‌تان انتخاب کردید، چه بود؟

◀ بدیهی‌ترین دلیلش این است که من ۲۲ سال روزنامه‌نگاری کردم، بیش از دو دهه زندگی من با این کار گره خورده و وقتی تصمیم گرفتم آن را کنار بگذارم چالش بزرگی را پشت سر گذاشتم. برای همین فیلم درباره این است که چرا از روزنامه‌نگاری فاصله گرفتم و برای همیشه آن را کنار گذاشتم. دلیل ساختن «میدان جوانان (سابق)» این نیست که جای چنین مستندی در سینما خالی بود یا نبود، بلکه مروری بر روزگار و شرایطی بود که به‌عنوان روزنامه‌نگار از سر گذشته بودم. می‌خواستم روایت شخصی خودم را از این دوره ثبت کنم. چیزی که تا پیش از این یا گوشه ذهن، یا لای صفحات آلبوم‌های‌مان مانده و خاک خورده است. با خودم فکر کردم شاید این فیلم باعث شود یاقی آدم‌ها هم وارد گود شوند و روایت خودشان را ثبت کنند. من در تمام این سال‌ها در حوزه فرهنگ و هنر خاصه در سینما کار کردم و این فیلم حاصل نگاه یک روزنامه‌نگار این حوزه است، مسلماً اگر یک روزنامه‌نگار سیاسی یا حوادث بخواهد روایت شخصی خودش را بسازد با آنچه که من ساختم متفاوت خواهد بود اما مهم این است که این روایات ثبت شود. فارغ از سیاست‌ها، اهداف یا اصول رسانه‌هایی چون صدائوسیمیا یا تلویزیون‌های خارج از مرزی.

• در روند این فیلم، دو موضوع به‌صورت همزمان روایت می‌شد؛ یکی موضوع رسانه و دیگری روایتی از وقایع تاریخی و اجتماعی در ۲۰ سال گذشته. تأکید شما بیشتر روی روایت کدام بخش بود؟ آیا عکس بهانه‌ای بود برای روایت یا محور اصلی آن عکس بود؟

◀ هیچ‌کدام به دیگری ارجحیت ندارد. در این فیلم وقایع تاریخی در بستر مطبوعات روایت شده‌اند. زاویه دید کاملاً شخصی است و حاصل برآیند تجربه من در این عرصه. هر روایتی وجوه گوناگونی دارد اما من دست به انتخاب برای تأکید روی یک وجه بیشتر ن‌زدم و به نظرم شیوه درست رفتار حرفه‌ای با اثری که می‌خواهی خلق کنی همین است. آن کسی که روی یکی از وجوه روایت تأکید بیشتری می‌کند پشت سرش ایدئولوژی یا هدفی وجود دارد که اثر دارد به خاطر آن خلق می‌شود. من دنبال حکم صادر کردن و بیابنه صادر کردن نبودم.

• گروه مخاطب شما چه کسانی بودند؟ آیا فیلم را برای حاضران در عکس ساختید؟ آیا مخاطب شما اهالی مطبوعات بودند یا «میدان جوانان» فیلمی است برای همه مردم؟

◀ معلوم است که آدم اثرش را برای همه می‌سازد وگرنه نیازی نبود به این صورت ساخته شود. می‌توانست فیلم کوتاهی در گوشی موبایل باشد که با این اپلیکیشن‌های رنگارنگ ادیت و تدوین ساخته می‌شد و در نهایت از گروه‌های دوستی در شبکه‌های اجتماعی فراتر نمی‌رفت. مگر فقط اهالی مطبوعات یا آدم‌های حاضر در آن عکس، این دوره و آن شرایط را درک کرده‌اند که حالا از دایره مخاطبان این فیلم بیرون باشند؟

• از نظر خودتان این فیلم چقدر توانسته در روایت برخی وقایع تاریخی، خصوصاً آنچه در دوران اصلاحات اتفاق افتاد، موفق و کامل عمل کند؟

◀ به هیچ عنوان این روایت، روایت کاملی نیست. قرار نیست این فیلم تاریخ مطبوعات و تاریخ تحولات سیاسی- اجتماعی یک دوره را مرور کند. چیزی که من تکمیل دارم مدام آن را یادآوری کنم این است که این فیلم یک روایت شخصی است. بنابر آماري که در گذشته بیان می‌شد، دولت اصلاحات هر ۹ روز با یک بحران روبه‌رو بوده است، ۹ روز هم تبعات آن بحران بوده است. اگر قرار بود روایتی از ۸ سالی که هر ۹ روزش آبیستن یک تحول بود را به نمایش بگذاریم، باید یک سریال می‌ساختیم. من موضوعات مرتبط با موضوع مطبوعات و تحولات سیاسی که به واسطه مطبوعات اتفاق افتاده را نمایش دادم. اگر من اتفاقات کوی دانشگاه و ۱۸ تیر را در فیلم نمایش دادم، به این علت بود که این اتفاق در اعتراض به بسته شدن روزنامه «سلام» اتفاق افتاد. حجابیان به واسطه تئوریسین بودن جریان اصلاحات در این فیلم حضور نداشت بلکه به عنوان مدیر مسئول روزنامه (صبح امروز) حضور داشت، یا آقای ده‌نمکی به عنوان سردبیر روزنامه «جبهه» و «شلمچه» در فیلم آمده است. اگر بخشی از محاکمه اکبر گنجی در این فیلم به نمایش درآمد، به

مینا اکبری، سازنده مستند «میدان جوانان (سابق)» در گفت‌وگو با «بتکار»:

اجازه ندهیم روایت‌های‌مان بمیرد

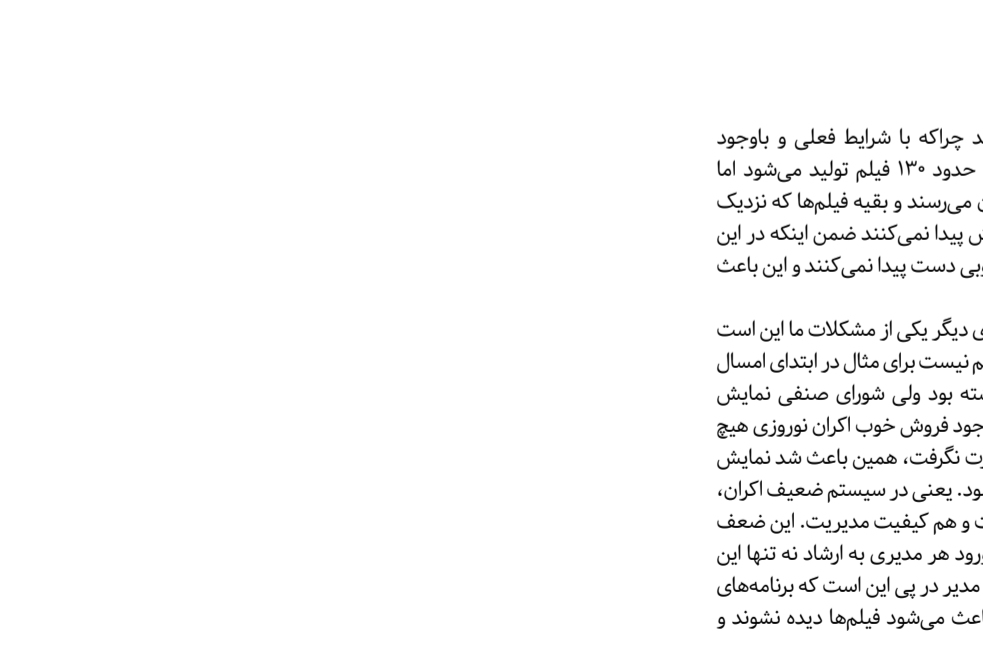
دلیل مجرم شناخته شدن او به دلیل جرم‌های مطبوعاتی است. من تنها اتفاقات و تحولات سیاسی- اجتماعی را که ارتباط مستقیم با مطبوعات داشته‌اند را نشان دادم، نه بیشتر.

• برای بیان این روایت‌ها با چه محدودیت‌هایی روبه‌رو بودید؟

◀ تا منظوراتان از محدودیت چه باشد؟ این فیلم کاملاً ساختاری ژورنالیستی دارد و برعکس همه کسانی که معمولاً از ژورنالیستی بودن به‌عنوان یک تهمت یا برچسب در نقد یک اثر هنری استفاده می‌کنند من ادعا می‌کنم این فیلم کاملاً یک فیلم ژورنالیستی است و با همان ساختار ساخته شده. تیترو میان‌تیترو دارد. لیدو نتیجه‌گیری و گزارش و مصاحبه دارد و همه چیزش بر اساس آن شکل گرفته. در واقع من یک گزارش نوشته‌ام مثل همه گزارش‌های دیگری که در مطبوعات نوشته‌ام. تنها وسیله بیان به جای قلم، دوربین بوده

می‌خواهم روزنامه‌نگار بمانم

طبق عادت، مشغول گشتن در ایستگاهرم بودم، پست‌ها را یکی پس از دیگری رد می‌کردم. اما پستی با محتوای تیزتر یک فیلم مستند، توجهم را به خود جلب کرد؛ فیلمی در رابطه با روزنامه‌نگاری و روزنامه‌نگاران با عنوان «میدان جوانان (سابق)». موضوع به اندازه کافی برایم جذاب بود که بدون آنکه به دنبال اطلاعات اضافه‌ای باشم، بلیت نزدیک‌ترین اکران را بخرم. یکشنبه، ساعت یک، سینما فرهنگ. سالن هنر و تجربه سالن کوچکی است اما توقع ندارم ظهر روز دوم هفته تعداد تماشاگران حتی به حد نصاب اکران هم برسد اما تقریباً نیمی از صندلی‌های سالن پر شده. در تمام طول فیلم سعی می‌کنم تقریباً یکم نزنم و سکانسی را از دست ندهم. همه چیز از یک عکس دسته‌جمعی از تحریریه روزنامه «جامعه» شروع شده و به روایتی از ۲۰ سال گذشته مطبوعات می‌رسد. برای من که ۲۰سال پیش یک دانش‌آموز بودم و بیشترین سرگرمی‌اش کلنجار رفتن با یک میکروسکوپ دسته‌دوم بود و حالا چند سالی در روزنامه‌نگاری به دنبال کشف حقایق است، آنچه می‌دیدم روایتی جذاب، تازه و حتی گاهی دردناک بود. خاطراتی محو از ۲۰ سال پیش و اتفاقاتی که در فیلم روایت می‌شد در ذهنم مرور می‌شد که حالا انگار رنگ تازه‌ای به خود می‌گرفت. حتی فکر می‌کنم دیگر حاضران در سالن هم حسی مشابه داشتند. در طول فیلم، مدام به مینا اکبری نگاه می‌کردم و از شباهتش به خودم در تعجب بودم، انگار که من ۱۰سال آینده را می‌بینیم البته با این امید که روزی نرسد که از مطبوعات خداحافظی کنم، امیدو اندک! سکانس پایانی فیلم، بازسازی عکس ۲۰سال پیش است. هرکس دقیقاً سرجای خودش در عکس ۲۰سال پیش ایستاده. قلمب مچاله می‌شود از دیدن افرادی که هستند، اما دیگر روزنامه‌نگار نیستند و جاهای ختالی بسیار! فیلم با تشویق ممتد حاضران در سالن به پایان می‌رسد، هیچ‌کس تا پایان تیتراژ سالن را ترک نمی‌کند و با روشن شدن چراغ، حتی چشمانی را گریان می‌بینم، چشمان روزنامه‌نگارانی که متعلق به آن دوره بوده‌اند و من مدام به این فکر می‌کنم که نمی‌خواهم مجبور شوم روزی به هر دلیلی دیگر روزنامه‌نگار نباشم.

چرخه اکران مشکلاتی پیش می‌آید چراکه با شرایط فعلی و باوجود افزایش سالن‌های سینمایی، سالی حدود ۱۳۰ فیلم تولید می‌شود اما حداکثر هشتاد فیلم به مرحله اکران می‌رسند و بقیه فیلم‌ها که نزدیک ۵۰ فیلم می‌شود اساساً امکان نمایش پیدا نمی‌کنند ضمن اینکه در این میان یک سری از آثار به اکران مطلوبی دست پیدا نمی‌کنند و این باعث می‌شود برخی ناراضی باشند.

این پخش‌کننده تأکید کرد: از سوی دیگر یکی از مشکلات ما این است که سیستم مدیریتی هیچگاه منسجم نیست برای مثال در ابتدای امسال هرچند یک ماه و نیم از سال گذشته بود ولی شورای صنفی نمایش هنوز تشکیل جلسه نداده بود و با وجود فروش خوب اکران نوروزی هیچ آینده‌نگری برای اکران دوم عید صورت نگرفت، همین باعث شد نمایش برخی فیلم‌ها با ماه رمضان مقارن شود. یعنی در سیستم ضعیف اکران، هم بحث عرضه و تقاضا دخیل است و هم کیفیت مدیریت. این ضعف همیشه وجود دارد به طوری که با ورود هر مدیری به ارشاد نه تنها این سیستم بهبود پیدا نمی‌کند بلکه آن مدیر در پی این است که برنامه‌های خود را اجرا کند و همین موضوع باعث می‌شود فیلم‌ها دیده نشوند و صدمه بخورند.

خانی عنوان کرد: هرچند برخی عنوان می‌کنند که سینماداران در این چرخه مقصر هستند اما این حرف به صورت کلی درست نیست با توجه به اینکه هزینه سالن‌داری به شدت بالا رفته است سینماداران به دنبال فروش بالای آثار هستند و ناخودآگاه ممکن است به فیلمساز جهت بدهند که چه فیلمی بسازد، اما امسال فیلم سینمایی «متری شیش و نیم» به کارگردانی سعید روستایی که یک فیلم تلخ اجتماعی و البته خوش‌ساخت بود، به نمایش درآمد و توانست به فروش خوبی هم برسد.

وی افزود: مگر می‌شود سینمدار فیلمی را که تماشاجی از آن استقبال می‌کند، به نمایش نگذارد؟ به همین دلیل نمی‌توانیم بگوییم سینمدار تعیین می‌کند که چه فیلمی بفروشد یا نفروشد و باید یک سری عوامل دست به دست هم بدهند که آن فیلم بفروشد و صرفاً سینمدار در این مسئله دخیل نیست.